

Др Војислав Шешељ у разговору са г. Гојком Радићем, потпредседником Севернобачког окружног одбора СРС

Од овог броја специјалца Велике Србије Општински одбор СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ у Суботици представљаће своје Месне одборе у циљу њиховог страначког представљања међу грађанима.

Жеља нам је да грађани Суботице на што бољи начин стекну увид у активности Месних одбора Српске Радикалне Странке и њиховог деловања. Посебно ће се истицати кандидати за одборнике на предстојећим локалним изборима, као и највреднији активисти Месних одбора.

Мислимо да кандидати Српске Радикалне Странке завређују својим угледам, поштењем и радним способностима да представљају грађане Суботице у локалној скупштини те Српска Радикална Странка као предлагач стоји иза њихових кандидатура.

МЕСНИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЖЕЉЕЗНИЧКО НАСЕЉЕ

Месна заједница Железничко насеље се налази у северном делу града веома близу самог центра. Насеље се искључиво састоји од породичних кућа у коме живи, по последњем попису 5.523 становника од чега је 650 Срба, 3.102 Мађара, Буњеваца 352, 685 Југословена и припадника осталих народности око

460. Главна жила куцавица је Мајшански пут (по новом, улица „8. војвођанске ударне бригаде“) али и Пут Јована Микића и улица 51. дивизије. Без обзира на положај може да се каже да је прилично запостављено и да нема иницијативе грађана било би веома запуштено. Сем зелене површине у оквиру комплекса Основне шко-

ле „8. војвођанска ударна бригада“ других нема, па је проблем простора за игру деце веома проблематичан. У оквиру самог комплекса се налази и забавиште са великим проблемом уништеног игралишта (клацкалице, вртешке итд), које саме по себи представљају проблем за децу која се ту играју. То ругло се тамо налази већ неколико година и, нажалост, о томе нико не води рачуна.

Српска радикална странка на простору ове Месне заједнице има свој Месни одбор са близу 100

У ОВОМ БРОЈУ:

**МЕСНИ ОДБОР СРС
ЖЕЉЕЗНИЧКО
НАСЕЉЕ**
сїрана 1-2-3

**МЕСНИ ОДБОР СРС
МАЛИ РАДАНОВАЦ**
сїрана 3-4

**МЕСНИ ОДБОР СРС
ЉУТОВО**
сїрана 4

**ЧАСТАН НАСТУП
МИНИСТРА МИРЧИЋА**
сїрана 5

**ПУТУЈ ЛОКАЛНА
САМОУПРАВО**
сїрана 6

**ОПШТИНСКАКА
КОМУНАЛНА
ИНСПЕКЦИЈА НЕ
РАДИ СВОЈ ПОСАО**
сїрана 6

**САОПШТЕЊЕ ЗА
ЈАВНОСТ**
сїрана 7

**УЛОГА РАЧУНАРА У
ОБРАЗОВАЊУ**
сїрана 8

чланова. Месни одбор је настао издвајањем из бившег МО Север и у прво време је заједно са данашњим МО Граничар чинио један МО, све до 1996. године кад почиње сасамосталним деловањем.

Данашње руководство Месног одбора је склоп искуства и младости и без обзира на верску и националну припадност заједнички чине све да приближе ставове Странке суграђанима. Основна идеја водила је да своје комшије убеди у неопходност промене власти у Суботици и да коначно добијемо одговорне представнике локалне самоуправе који ће водити бригу о општим условима живота, без да се баве темама за које их нисмо бирали. Евидентно је да ни Скупштина МЗ ни одборници који су изабрани у овој МЗ нису квалитетни представници и не воде рачуна о томе како да учине животну окружење квалитетнијим.

О проблемима које тиште грађане ове Месне заједнице разговарамо са председником Месног одбора Железничко насеље г. Драганом Јурчаком, тридесетједногодишњаком, познатим приватним предузетником, тапетаром, власником ПП „ТД комерц“, оцем и супругом, узорним домаћином и комшијом и, наравно, будућим кандидатом за одборника испред Српске радикалне странке у изборној јединици Железничко насеље 2:

- Оно што мене и све моје комшије тишти је свакако комунална небрига локалне власти према овом делу града. Кренимо од улица Јована Микића и 51. Дивизије које су свакако уз главну улицу, Мајшански пут, најфреквентније и најважније. Пут Јована Микића је какав-такав до Мајшанског моста, али део од моста је у јако лошем стању и као проблем постоји дуги низ година. Рупа на рупи представљају изузетно велику опасност како за возаче тако и за пешаке, који ни немају обезбеђен тротоар. Решење би можда било да се та улица претвори у једносмерну до угла са Косовском улицом (пружни прелаз). Део од улице Милутина Ускоковића (такозвани Чордашки пут) захтева хитно асвалтирање јер огроман део становника станује у том, севернијем делу насеља.

Улица 51. Дивизије од укрштања са улицом Милутина Ускоковића до Јована Микића је такође неасвалтиран и захтева исто тако хитно решавање тог проблема. Тиме би било решено и питање растресења главног, Мајшанског пута. Исто тако дошло би до бољег повезивања МЗ Мали Радановац, Кер-

тварош и Граничар са центром града и Келебијом, као и до растерећења саобраћаја на Е-5 путу.

На тај начин би се створила и могућност отварања нове аутобуске линије, која би, преко улице Партизанских база, 51. дивизије, Јована Микића, Косовске улице до Хале спортова и надаље све до болнице или бувље пијаци, растеретила аутобуски саобраћај и омогућила великом делу становништва да користи тај вид јавног превоза. Проста рачуница би показала да у делу града око ове могуће аутобуске линије живи велики број грађана који до сада нису користили услуге „Суботица транс“ из простог разлога што постојеће линије не испуњавају њихове захтеве.

Да ли је то коначан списак неасвалтираних улица?

Списак неасвалтираних улица, на жалост, овим није исцрпљен. Можемо редом да их набрајамо: Тимочка, Крушевачка, Вардарска, Румска, Госпићка, Учитељска, Тиквешка, Невесињска, Бо-

оној мрежи у насељу.

Тај проблем је више наглашен са десне стране Мајшанског пута, у старијем делу насеља и у делу око улице Јована Микића. Слична ситуација је и са водоводом.

Све у свему зар је то оно што нам ова „европеизирана власт“ на прагу 21. века нуди, септичке јаме и бушене бунаре сумњивог квалитета воде, улице пуне рупа и мрака.

Шта још видите као комуналне проблеме насеља?

Да се вратим на проблем везан за саобраћај и саобраћајну сигнализацију. Слажем се да има неодговорених људи који уништавају знакове, али да ли је то оправдање локалној самоуправи да не реши питање постављања саобраћајних знакова, барем на деоницама око школе и око пословног центра, где је фреквенција ђака највећа. Имамо ми и семафор пред школом који, ето, не ради.

Требала би свакако да се изгради и бициклистичка стаза на деоници од пословног центра до Мајшанског моста, на десној страни гледано према граду.

Неосветљене улице су заштитни знак овог насеља, као да смо у деветнаестом веку.

То су докази да имамо локалну власт која „страшно“ мисли на нас док путује по свету о нашем трошку, пије шампањац са крвницима и шмрца над судбином „угроженог“ народа.

Нама је изузетна част што „драги“ нам градоначелник пролази овим делом града на путу ка свом „одговорном“ радном месту, само нас интересује да ли он уопште нешто види кроз затамњена стакла свог луксузног аутомобила, или су му очи заслепљене бљештавилом драгога му „демократског Запада“.

Локални челници врло често наводе да је за све проблеме крива власт у Београду, да ли је то, по Вама, истина?

Слажем се да смо ми, овде у Суботици, угрожени, само што оправдано постављам питање - од кога? Да ли од власти у Београду или од власти у Суботици, која је оставила отворене шахтове у школском дворишту, која нам је омогућила да нам се деца играју на поломљеним клацкалицама и вртешкама. Због чије небриге стрепимо за децу док се увече враћају из школе неосветљеним и блатњавим улицама? Због кога су нам се деца зимус смрзавала у обданишту и због чега су се често разбољевала? Да ли је то крив Београд или ЈКП Топлана (која је опет под директним патронатом Скупштине оп-

Драган Јурчак (десно) са Бориславом Крагуљцем, кандидатом СРС у Новом Селу и Предрагом В. Шаровићем, потпредседником Општинског одбора СРС и кандидатом на Прозивци

риса Крајгера, Олимпијска, Лујзе Блаха, Шиме Ивића, Симе Шолаје, Хајдук Станка, Гоце Делчева, Ернеста Куна, Хростова и многе, многе друге.

Ту су свакако и Козјачка, Ернеа Киша, Бајмочка и део улица око Бајмочке (Авалска, Едеа Телача, Јована Цвијића, Копаничка, Мишарска, Баштованска) које су поред горе наведених, а важнијих улица, веома битне за редовно функционисање живота у насељу.

Свака киша те делове насеља практично парализује. Зар није срамота да на прагу 21. века, на само десетак минута од самог центра града, имамо толико много неасвалтираних улица на тако малом простору?

У чему видите основни проблем везан за падавине?

Кад смо већ код киша мора да се каже да је проблем у лошој канализаци-

штине), која је ремонтовање безазленог квара развукла у бесконачност, у јеку најјаче зиме?!? Зар Београд треба да кривимо што су нам деца у обданишту спавала обучена и покривена преко главе, што су, да би се загрејала радила по цео дан физкултуру?

Где су били онда ти, којима су уста пуна бриге о нама, када нам је било најтеже? Што нису од пријатељског Запада тражили енергенте да нам бар деца не страдају?

Где су ту наши представници, одборници из Железничког насеља, да некоме скрену пажњу на те проблеме, где је ту Скупштина МЗ, коју једино интересује закуп простора и „праведна” расподела хуманитарне помоћи? Да ли је икада покренуто питање дивље депоније смећа у школском дворишту? Да ли је ико размишљао да школско двориште скроз огради са уредним капијама да мајке не стрепе док им се деца играју? Да ли неко размишља да реши асвалтирање прилаза обданишту да не морамо по децу да идемо у гуменим чизмама? Не знам да ли сам икад чуо да је неко јавно споменуо проблематику нашег насеља.

Можда смо и ми као становници сами криви што ћутимо и трпимо док другом под прозором свира „весела музичка фонтаница” од „јевтине” Жолнаи керамике.

Да ли су то једине „заслуге” локалне самоуправе, или их, не дај Боже, има још?

Једино што им се може признати то је постављање неколико пијачних тезги, али да ли ће то да реши све проблеме становника ове Месне заједнице?

Нико не размишља о старијим грађанима, сем, наравно, кад су избори и кад се организовано иде у посету зарад гласова, онда су сви спремни чак и превоз да им обезбеде. А шта је у међувремену, шта је, на пример, са амбулантом? Може да се бира да ли на Граничар, 3 километара, или до Хигијенског завода, око 2 километара, наравно све у зависности где ко станује. Да ли је довољно повремено организовати вечере за један део грађана и на тај начин јефтино куповати гласове за изборе, или организовати садржајне програме где би свако нашао нешто по свом укусу.

Наравно, као кандидат за одборника не могу, али и нећу, да обећавам немогуће, јер сви обећавају али и не испуњавају своја обећања. У препознатљивом маниру Радикала борим се за реално оствариве циљеве. Сигуран сам да ће грађани знати да препознају ко је тај који се искрено залаже за добробит грађана а ко не.

У последње време много се говори о расписивању самодоприноса по по-

јединим МЗ у Суботици, да ли је то начин да се реше постојећи комунални проблеми?

Приче о самодоприносу за ово или оно су само још један вид пљачке радника и пензионера, јер су они не једном до сада издвојили паре из искрених мотива да нам буде боље, да будућим генерацијам оставе нешто у наслеђе, нешто што ће и нас мотивисати да се више трудимо за добробит наше деце. Знам да и без самодоприноса улице могу да буду асвалтиране и осветљене, знам да деца могу да расту у бољем окружењу, знам да за неку деценију могу да погледам око себе и да кажем да се унапредовало и то пре свега због тога што смо на време прозрели лопове, преваранте и лажове и што смо омогућили бољи живот за грађане који су то свакако и заслужили. То смо доказали на примеру Земуна, а то ћемо, ако Бог да, доказати и у Суботици.

Разговарамо и са потпредседником овог МО, г. Величком Бојовићем, пензионисаним радником СУП-а и Суботице-транс. Познатији је у насељу по свом надимку Бошко. Он је о свему овоме рекао следеће:

- Жеља ми је да своје искуство пренесем на млађе људе, у које имам безгранично поверење. Можда не могу да помогнем у теренским пословима. Али свакако да имам шта да им пренесем и да иза њих станем својим ауторитетом.

Свако нас, Радикале, препознаје по отвореном ставу и поштењу и верујем да и Драган и други потпредседник и кандидат за одборника Маринко Грунчић, могу Странци, овом насељу и Општини уопште да донесу бољитак и преко потребну енергију и нове идеје.

Досадашњи рад у Странци и њихов углед који уживају у околини то гарантују.

Други потпредседник је г. Маринко Грунчић, иако релативно млад (рођен је 1976 године) својим залагањем унутар Странке препоручио се на најбољи могући начин као кандидат за одборника испред Српске радикалне странке у изборној јединици Железничко насеље 1. По природи скроман, овај момак није желео да пуно говори о себи и свом раду, али Вам преносимо његову изјаву:

- Учланио сам се у Странку зато што је једино она на прави начин артикулисала моја осећања Буњевца и патриоте. Једино сам њеним функционерима веровао да оно што изговоре и раде.

На овај начин желим да вратим дуг отаџбини која ми је дозволила да останем оно што су били и моји стари. Да је одбрам и да помогнем да сви заједно боље живимо.

Нисам и нећу никада веровати људима који олако обећавају, а када по-

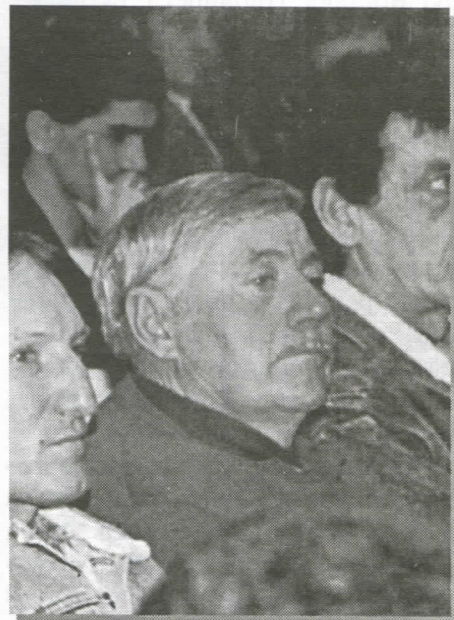
стигну циљ брзо заборављају. То видимо на сваком кораку у насељу, у граду. Где год да се окренемо пуне су нам уши њихових обећања и празних прича од којих бар да нам је исто као пре, него нам је само горе. Ми ћемо доказати да боље постоји, да ће будућност без такве локалне власти бити лепша будућност.

За крај приче о Месном одбору Српске радикалне странке Железничко насеље морамо да додамо да поред Драгана, Бошка и Маринка има још људи који су спремни да свом насељу и граду поклоне енергију и веру у бољу будућност.

Предраг В. Шаровић

МЕСНИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ МАЛИ РАДАНОВАЦ

Месни одбор Мали Радановац настао је 1997. године издвајањем из тадашњег Месног одбора Север. Делује на територији Месне заједнице Мали Радановац, која се граничи са Месним заједницама Кертварош, Жељезничко насеље, Граничар и Велики Радановац и броји око 5000 становника.

Иштван Јурић, председник МО СРС Мали Радановац и кандидат за општинског одборника (у средини)

У Месној заједници Мали Радановац, Српска радикална странка је на свим претходним изборима освојила завидан број гласова без обзира што је структура становни-

штва вишенационална.

Месни одбор Мали Радановац покрива два гласачка места и у оквиру њега постоје и два под одбора која су подељена по гласачким местима.

Председник Месног одбора Мали Радановац је господин Иштван Јурић, подпредседници су господин Золтан Сабо и госпођа Миломирка Илић, секретар је госпођа Мирјана Поповић, повереници господин Горан Стојановић и господин Роберт Бенке. Они чине руководство Месног одбора Мали Радановац. Састанци са члановима Месног одбора Српске радикалне Странке се одржавају најмање једном месечно у просторијама Месне заједнице. На тим састанцима се разматрају проблеми везани за деловање активиста Српске Радикалне Странке. Примарни задатак активиста Српске Радикалне Странке је пријем нових чланова. На састанцима се разматрају и комунални проблеми Месне заједнице, као што су на пример поправка путева и асвалтирање појединих улица као што су Самоборска, Дунавска, Грделичка, Југ Богдана, Пионирска, Штипска, Оромска и део улице Партизанских база.

Доста проблема ствара и саобраћајна гужва у околини пијаце тако да свака врста саобраћаја (пешаци, бициклисти и аутомобили) је скоро немогућа. Посебно тој гужви доприноси и такси станица која се налази преко пута пијаце те се Српска Радикална Странка залаже за регулисање постојеће саобраћајне гужве ради веће безбедности грађана.

Један од већих проблема за грађане Малог Радановца је и укинута аутобуска линија број 4 јер Месна заједница Мали Радановац није покривена градским превозом. Такође ова Месна заједница је једина на територији општине Суботица која нема амбуланту и основну школу.

Српска Радикална Странка Месног одбора Мали Радановац ће и у будуће извршавати своје страначке обавезе и активности, да би стеки што бољи углед и поверење грађана своје Месне заједнице. **Н.У.**

МЕСНИ ОДБОР СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ ЉУТОВО

Месна заједница Љутово је основана пре пет година и од тада датирају почеци организованог страначког деловања.

По последњем попису становништва Републике Србије у Љутово структура становништва је следећа: Буњеваца 492, Срба 41, Југословена 266, Мађара 155 и осталих 227 што укупно чини 1181 становника.

Формирањем Месног одбора Српске Радикалне Странке, Одбор активно учествује у раду Месне заједнице у свим видовима унапређења квалитета живота мештана. У односу на страначко деловање Месни одбор Српске Радикалне Странке ради на сталном пријему нових чланова, на редовној подели страначких новина и на ширењу и пропагирању идеја и програмских смерница Српске Радикалне Странке.

С обзиром на националну структуру становништва Месни одбор Српске Радикалне Странке Љутово данас броји 24 члана то јест 2% од укупног броја становника Месне заједнице Љутово.

Вредним и добрим страначким радом и поред објективних тешкоћа, резултати нису изостали. У текућој години (у првих опет месеци) учлањено је 6 нових чланова.

Доказ великог угледа које уживају идеје и програмска опредељења Српске Радикалне Странке с једне стране, као и деловање активиста странке на терену Месне заједнице Љутова, огледа се у чињеници да чланство Месне организације сачињавају припадници свих националности који живе у Месној заједници.

То се потврдило и приликом избора чланова Скупштине Месне заједнице Љутово одржане крајем новембра 1998. године, где су од 5 предложених кан-

дидата, иначе чланова Српске Радикалне Странке, изабрана 3 у Скупштину. То су: Данило Нинчић, Ката Дражић и Јован Дубајић.

Од избора актуелног сазива Скупштине Месне заједнице Љутово поменути чланови су се трудили да што више удовоље потребама и интересима мештана, што ће им бити задатак и у будуће.

Пре свега ради се на томе да се окончају радови око адаптације и опремања школске зграде, да би се ђацима створили што бољи услови за рад. Истовремено се залажемо за изградњу стазе за пешаке око школе и у широј околини школе, чиме би се отклонила опасност од саобраћаја. Да би улице у Месној заједници Љутово биле што безбедније, Српска Радикална Странка се залаже за поправку постојеће и изградњу нове уличне расвете.

У свом деловању Месни одбор Српске Радикалне Странке организовао је и многе акције међу којима се истичу: здравствено просвећивање становништва и бригаа за здрав живот, организована лекарска контрола и мерење крвног притиска у Дому пензионера, помоћ у набавци лекова старим и изнемоглим лицима, низ предавања ученицима и родитељима о здравственој хигијени и предавања о шећерној болести. Такође се помаже и око стоматолошких проблема деци којој је то потребно. Организатор ових активности била је госпођа Ката Дражић која је уједно председник Комисије за социјалну и здравствену заштиту у Скупштини Месне заједнице.

Програм и идеје оправдаћемо радом и залагањем за бољи живот свих мештана Месне заједнице Љутово.

З.В.

Ката Дражић (прва десно)

ЧАСТАН НАСТУП МИНИСТРА МИРЧИЋА

Министар у Влади Републике Србије задужен за везе са Србима изван Србије **г. Милорад Мирчић**, гостовао је у програму суботичке телевизије у четвртак 15. јуна 2000. У емисији „Рефлекси” министар Мирчић је говорио о историјској судбини српског народа, његовом трагичном бивствовању на Балканском полуострву, грешкама које су вође српскога народа починиле у прошлости, а чије последице се данас трагично одражавају.

Републички министар је оценио да чињеница што нам је „кућа на сред пута” условљава непрекидни притисак на српски народ који је традиционално слободарски и који вековима хоће и жели да буде газда у сопственој кући.

Одговарајући на новинарско питање о историјским заблудама нашега народа, министар Мирчић је посебно апострофирао погубне одлуке краља Александра Карађорђевића, који је из личне сујете и амбиције, формирао државу у коју је државност једино и искључиво заложил српски народ. Такође је врло исцрпно и аргументовано говорио о збивањима из 1941. године када је усташки нож севнуо и тако показао део суштине заједничке државе Краљевине Југославије.

Министар Милорад Мирчић је осветлио и тренутак судбине српског народа који живи у Републици Српској, наглашавајући да је тај део нашег народа сада у изузетно тешком и обесправљеном положају, с обзиром да живи под окупаторском влашћу. Он је примерима илустровао ту тврдњу, истичући да је изборна воља грађана Републике Српске поништена, јер није била по мери оних који јој кроје политику и судбину, а била је у супротности са жељама и амбицијама српских поданика које предводи Милорад Додик.

Драматичну ситуацију Срба у Хрватској министар Мирчић је та-

кође истакао у емисији суботичке телевизије, износећи врло децидран став да су приче о повратку Срба на њихова вековна огњишта фарса и лаж, те их је стога сврстао у још једну обману међународне заједнице којој ставове диктирају Сједињене Америчке Државе.

Што се тиче ситуације на Косову, министар Мирчић је изра-

зио уверење да време ради за нас, као и да ће кад тад међународна заједница морати да призна катастрофалан положај своје мисије, што ће отворити простор да се наша полиција и војска врате на Косово и Метохију, што ће између осталог бити потврда да је јужна српска покрајина неодвојиви и вечити део Србије.

Питању прогнаника у емисији „Рефлекси” посвећена је дужна пажња, а гост суботичке телевизије детаљно је говорио о мерама које Влада Републике Србије предузима да би се њима обезбедили примерени услови за егзистенцију, кров над главом, али и предуслови да постану

пуноправни грађани Србије. У том смислу се заложил за решавање питања држављанства избеглих и прогнаних изражавајући притом пуну спремност Владе да се учини све како би се овим људима ублажила неправда коју су доживели и којој су безразложно били изложени.

У контексту овог питања министар Милорад Мирчић оштро је напао локалну самоуправу у Суботици и њеног првог човека Јожефа Касу, због онемогућавања градње избегличког насеља на територији општине. Називајући овакву политику нехуманом, нецивизацијском, па чак и фашистичком он је осудио све покушаје етничке гетоизације, као и политику Савеза војвођанских Мађара који у име наводног чувања своје етничке чистоте забрањују прогнанима да нађу своје место под сунцем.

Гостовање републичког министра Милорада Мирчића у програму суботичке телевизије изазвао је изузетно интересовање како гледалаца, тако и укупне јавности. Током емисије бројни слушаоци су министру постављали питања, а било је телефонских реакција оних који су сагласни са политиком Савеза војвођанских Мађара и који сматрају да из Суботице треба да нестану они који по њиховој вољи и одобрењу нису стигли ту. Међутим неупоредиво више било је оних који су са одушевљењем поздравили Мирчићеве ставове, па су у седишту Српске радикалне странке у Суботици људи данима звали како би изразили своје задовољство истинитим, аргументованим и храбрим речима министра Мирчића, чији је наступ био подређен интересима српскога народа и заштити државног интереса на најсевернијој тачци наше домовине.

Гојко Радич

ПУТУЈ ЛОКАЛНА САМОУПРАВО (ДРУГИ ДЕО)

У Суботици је 18. маја 2000. године, одржана седница Скупштине општине. То што је одржана седница (односно покушања да се одржи) није ништа необично, то што се направило на тој седници је више него узнемиравајуће не само по грађане Суботице него и за Војводину уопште.

Наиме, на тој иначе ванредној седници, која је сазвана на врат – нанос, одборници, односно део одборника, пошто су одборници левог блока, неслажући се са радом и развојем тока седнице, напустили исту, покушали су да изведу манипулацију у свом стилу: објавили су „Проглас одборника Скупштине општине грађанима Суботице” у три тачке.

Поред ноторних лажних о „мрском режиму и његовим репресијама према грађанима”, исказана је жалопојка о тзв. независним медијима и објективном информисању. Ту је и подршка „Отпору” те се предлаже организовање међусобне заштите у форми некаквог „кризног штаба”.

Као круна овог прогласа стоји да је написан у име одборника Скупштине општине Суботица, што је ноторна лаж. Одборници левог блока су напустили Скупштину и одлука је донета без њиховог учешћа, а како Скупштини нису учествовали сви одборници Савеза Војвођанских Мађара, преостали број одборника није имао потребни кворум за доношење правоснажне од-

луке те је седница прекинута, а маневар Савеза Војвођанских Мађара доживео фијаско. Шта после свега остаје:

а.)остаје чињеница да локална самоуправа предвођена одборницима Савеза Војвођанских Мађара нити воли државу у којој живи нити воли своје суграђане са којима живи.

б.)да би дошла до својих циљева спремна је на све па и то да се служи ноторним лажима о стању у земљи.

в) инструисане од стране бројних форума за демократију, а навођена трептајима на очицама државног секретара једне светске силе, локална самоуправа спремна је да стање међуљудских односа у Граду доведу до усијања а затим, они ће у циљу своје заштите да формирају свој некакви „кризни штаб”.

После свега горе изреченог, шта грађани Суботице који нису чланови Савеза Војвођанских Мађара могу да очекују и какво поверење треба да имају у локалну самоуправу?

Можемо без увијања рећи, јер коначно све маске су пале, да од овакве локалне самоуправе, која ама баш ни мало није заинтересована за животне проблеме у Граду (који се транутно, с једне стране гуши у прљавштини, а с друге све је више жедан у нефункционисању градског водовода) неможемо очекивати ничег лепог ни доброг а у будућности само још и горе од тога.

Грађани Суботице коначно се морају на предстојећим локалним изборима ослободити овакве локалне власти у интересу себе и својих потомака.

З.В.

У СУБОТИЦИ ОЛУПИНЕ И СТАРИ АУТОМОБИЛИ НА СВЕ СТРАНЕ

ОПШТИНСКА КОМУНАЛНА ИНСПЕКЦИЈА НЕ РАДИ СВОЈ ПОСАО

ПРЕМА ПОДАЦИМА ОПШТИНСКИХ КОМУНАЛНИХ ИНСПЕКТОРА У СУБОТИЦИ ИМА ОКО 20 НАПУШТЕНИХ И ЗАБОРАВЉЕНИХ ВОЗИЛА. И ПОРЕД ЈАВНОГ ОБЕЋАЊА ДА ЋЕ ОНА БИТИ УКЛОЊЕНА СА ГРАДСКИХ УЛИЦА, ВОЗИЛА СУ ЈОШ ТАМО.

У Суботици постоје места на којима се налазе стари аутомобили, на које су власници већ одавно заборавили. Неки од њих изложени су зубу времена и дуже од једне деценије. Међутим, има и оних који су паркирани и заборављени пре два - три месеца, а према подацима општинског одељења за инспекцијско - надзорне послове у граду постоје око 20 напуштених или заборављених возила.

Иако је процедура, по речима начелника инспекцијске службе при општинској управи, веома једноставна - стара заборављена или напуштена возила не уклоњају се са суботичких улица и паркинга.

Наиме, кад општински комунални инспектори утврде да на неком месту односно паркинг месту дуже време стоји једно возило или исто пријави неко од грађана, одељење комуналне инспекције при општинској управи, обавезно је да изда решење које се ставља на шофер шајбну возила. По том решењу власник у року од 3 дана би требало да уклони своје возило.

„У случају да се нико не јави или наше решење не буде испоштова-

но онда ми, преко за то овлашћеног предузећа, уклањамо возило и одводимо га на затворено складиште. Оно тамо остаје 6 месеци и ако се ни у том року не јави власник, возило се путем јавне лицитације продаје. У случају да се власник, ипак, појави он може да преузме свој аутомобил, али при том плаћа трошкове извршења нашег решења односно одношења и складиштења возила”, објаснио је Атила Такач, начелник општинске инспекцијске службе.

По речима комуналних инспектора сваког месеца у Суботици се уклони око шест заборављених или напуштених возила. Међутим, слика града показује другачију ситуацију.

Наиме, у Суботици постоје локације где се оваква возила налазе већ више година, а за које комуналци не знају или не желе да знају. Кажу, помоћ грађана би им добро дошла, па су јавности дали и број телефона општинског одељења за инспекцијско - надзорне послове (555 - 444, локал 316). Друга страна - грађани тврде да су већ више пута звали и давали инспекторима тачне адресе где се стара и напуштена возила налазе, а ови им

за узврат обећавали да ће такви аутомобили бити уклоњени са градских улица. Међутим, нити је неко дошао да види те олупине нити су оне уклоњене са улица.

Лако је донети закључак. Општински челници и њихови сарадници, нерадећи своје послове, изгледа, покушавају да направе што хаотичније стање у граду, како би онда за то окривили Владу Републике Србије. Правдали би се и онда као што то раде и сада да се из републичког буџета не одваја довољно за Суботицу. Али, истина је само једна.

Општина Суботица, као и свака друга општина у Србији, добија довољно пара за функционисање свих виталних градских служби. Међутим, поставља се питање где нестане новац који републичка Влада пребаци суботичкој општини?

Сви ми већ знамо одговор на ово питање, а веома ускоро на следећим локалним изборима, вероватно ће га сазнати и они који новац грађана Суботице нехотице троше на забаве по разним страним и непријатељским земљама запада.

Владимир Антић

Српска радикална странка се пре месец дана огласила јавним саопштењем у којем је захтевала да надлежни у граду предузму све мере како би се водоснабдевање Суботичана нормализовало. У случају да надлежни у Јавном комуналном предузећу „Водовод и канализација”, на челу са директором Стеваном Плестовићем, ни су способни то да ураде, **Суботички радикали** су захтевали њихову оставку, као и оставке челника локалне самоуправе, на челу са председником Јожефом Касом, због тоталне незаинтересованости за проблеме грађана Суботице.

У међувремену нити су Каса и Плестовић дали оставке нити су Суботичани добили воду. Наиме, ни данас поједини становници Суботице преко читавог дана немају ни кап свеже воде.

Тврдње **Суботичких радикала** о мутним пословима директора ЈКП „Водовод и канализација”, Стевана Плестовића, незванично је потврдио и Синдикат овог предузећа, који је, такође, пред почетак пролећа упозорио на несигурно и неизвесно снабдевање грађана водом и при томе оштро критиковао пословну политику предузећа. Наиме, Синдикат „Водовода” је одлучно одбацио оцене о стању у предузећу и узроке таквог стања које је тада, као и ових дана, изнео директор Стеван Плестовић. На то је директор ЈКП „Водовод и канализација” енергично реаговао али уместо да организује посао и спречи несташицу воде односно да обезбеди редовно снабдевање града водом **наредбом** је запретио да ће сви радници, који информације од значаја за рад и пословање предузећа дају неовлашћеним лицима, добити отказе.

Међутим, **Српска радикална странка** указује да се стање у граду по питању воде још више погоршава. Суша и жега ових дана повећале су потражњу за пијаћом водом, које нема или неко, можда, хоће да је нема. О томе се расправљало и на недавној седници Општинског синдиката, као и о смењивању руководства градског „Водовода”, на челу са директором Стеваном Плестовићем, као и о потреби да се преконтролише финансијско пословање овог суботичког предузећа. То је још једна потврда да су **Српски радикали из Суботице** потпуно у праву што због мутних и нелегалних потеза у „Водоводу” траже оставку директора Стевана Плестовића.

Иако полако све излази на видело, директор ЈКП „Водовод и канализација”, Стеван Плестовић, ипак ни на последњем састанку Управног одбора није поднео оставку, а то је очекивала већина Суботичана.

Уместо тога градски „Водовод” упутио је опомене Суботичанима са

САОПШТЕЊЕ ЗА ЈАВНОСТ

упозорењем да ће бити искључени из градске мреже, уколико не плате рачуне за утрошену воду, коју у ствари и немају. То је одмах подржао Извршни одбор Скупштине општине, који је на ову фарсу додао још и „шлаг” односно блок тарифу на потрошњу воде. По одлуци Извршног одбора потрошачи који убудуће месечно буду трошили више од 25 кубних метара воде, овај напитака плаћаће чак 10 пута више.

Српска радикална странка овом приликом констатује и упозорава да ова одлука општинског Извршног одбора није у складу са Уставом, па управо због тога и **не би смела да се примењује**. Било би боље да челници овог града положе рачуне пред Суботичанима, а да надлежни у суботичком „Водоводу” одговоре на нека питања, као на пример: *Зашто прошле и ове године ово комунално предузеће није обезбедило ни један нови бунар иако је за стабилно снабдевање грађана било нужно активирати 5 нових бунара годишње и бар још толико ревитализовати?*

И уместо да се направи хитна рестриција буџетских давања и да се сва расположива новчана средства усмере на бушење нових бунара, надлежни у „Водоводу” ће ових дана паре потрошити на рекламе које ће Суботичанима поручивати да не пију односно да не троше ни то мало свеже воде коју добијају тек око поноћи.

Општински одбор Српске радикалне странке, такође, упозорава да због нерада суботичких јавних комуналних предузећа и незаинтересованости челника локалне самоуправе подједнако лоше пролазе како грађани и привреда Суботице тако и цела држава. То се доказало и пре неколико дана када је мало недостајало да због суботичког „Водовода” хотелу „Патрија” услуге откаже 160 чланова филмске екипе италијанско-југословенске копродукције, која је тада у нашем граду снимала филм. Наиме, разлог је и овде био

тај што гости у купатилима хотела ни су имали воде.

За овај проблем као и за друге Општина наравно нема пара, али пара свакако има довољно за куповину суботичких пијаца.

Председник Јожеф Каса и директор Стеван Плестовић тврде да вода мора да покупи ни мање ни више него за 100 одсто, па ће је, по њиховим речима, можда и бити

довољно. Пошто се то самим Суботичанима није свидело надлежни у „Водоводу” су одлучили да неким становницима Суботице привремено заврну славине. Бар док не пристану да дају и последњу пару из џепа. И како рече један од диспечера градског „Водовода”: *„ја имам налог да становницима Прозивке тек у поноћ укључим воду”*. Значи воде, колико толико ипак има, међутим оно што недостаје да би се славине одврнуле јесте нечији налог.

По реакцијама директора Плестовића и председника Касе, који уопште не размишљајући о проблемима града, ових дана планирају где да проведу годишњи одмор, да ли у суседним државама Мађарској и Хрватској или да отпутују на још неки НАТО-вски самит, налога ускоро неће ни бити.

У сваком случају Суботичанима у међувремену остаје да своје годишње одморе проведу поред славина неби ли ухватили коју кап воде. У случају да капне једна више Суботичани ће то, по одлуци неких челника у граду, свакако платити као да су чистом водом напунили цео Палић.

Због тога **Српски радикали** мисле да је крајње време да се стане на крај оваквом самовлашћу и преварама челника локалне самоуправе. **Српска радикална странка** изричито захтева безусловну оставку председника Општине Јожефа Касе, смену директора „Водовода и канализације” Стевана Плестовића, као и ригорозну контролу државних инспекцијских органа о финансијском пословању комуналног предузећа.

Српски радикали су уједно и уверени да ће следећи локални избори показати да грађани Суботице знају да изаберу способне људе који ће решити проблеме овог града, а до тада захтевају од државе да преузме све мере како би се живот у Суботици довео у нормалу.

Владимир Антић

Током последњих година нагло се раширила употреба рачунара у образовним системима. Већ више година скоро сви универзитети користе рачунаре у образовне сврхе, а данас већ већина средњих школа пружа неки вид рачунарског образовања. Појавом рачунара ова технологија постала је доступна и већини основних школа будући да су за њу потребна сразмерно мала улагања.

Како је количина знања огромна, а и стално се повећава, а човекове могућности су ограничене, чак и ако се ради о генијима, проблем праћења и коришћења знања све изразитији. Он је проузроковао и даље проузрокује кризу у образовању. Једно од решења да се ова криза ублажи и превазиђе јесу рачунари, који својим хардверским (техничким) и софтверским (програмским) својствима омогућују прибављање свих публикованих и других информација, њихово складиштење, прецизно и благовремено примењивање. Рачунари обогаћују човекове менталне структуре, односно повећавају његове сазнајне оквире, стварају му услове за идејне и друге истраживачке и стваралачке послове. Они помажу човеку да интезивније сазнаје и брже и потпуније утиче на стварност и да је мења.

Коришћењем савремених, кућних рачунара, знања се све више и више стичу код куће у времену кад то ученику највише одговара, кад је мотивисан за учење.

Рачунари дају велике, веома значајне и раније непознате могућности у настави (а нарочито у индивидуализованој настави) и учењу математике и не само ње. Применом програма прилагођених одређеном добу детета, рачунар се може користити у школској и у предшколској настави. Присутна је тенденција да деца све млађег узраста показују интерес за феномен коришћења рачунара применом видео игара. Рачунар за дете може да постане извор најразноврснијих информација и комуникација. Свакако да се стручњацима за васпитање намеће питање да ли се рачунар може ефикасно искористити и за едукативне сврхе. Иначе о томе не постоје велика искуства, али може се уопштено рећи да настава уз помоћ рачунара може бити као и свака друга настава добра или лоша. Све зависи од педагошког, дидактичког и интелектуалног прилаза. Може се расправљати да примена рачунара у образовању деце може да подстиче пасивност, социјалну изолацију, заразну агресивност видео игара, зависност од зурења у ТВ екран и слич-

но. Страх од оваквих утицаја рачунара чини се претеран пошто образовање ипак не може да се врши само са њим, већ у комбинацији са другим дидактичким и едукативним методама. Рачунар треба користити за логичке игре, које по правилу као магнет могу привући децу због великог ангажовања њиховог мишљења при решавању одређених система операција. Можда треба поновити стари аксиом да се кроз игру најбрже и најлакше учи, па рачунар треба у образовању и користити пре свега за игру, а у настави за учење кроз игру.

У настави која се организује и остварује помоћу рачунара, ако се она примени тако да субјекти учења учествују у свим фа-

зултатима истраживања, ефикасност наставе помоћу рачунара зависи, у првом реду од наставника, од квалитета и врсте програма који се користе, природе садржаја који се обрађују, особина личности ученика и др.

Како су наставници најважнији чиниоци и креатори токова и исхода рачунарске наставе, то би њиховом обучавању и стручном усавршавању требало посветити највећу могућу пажњу. Искуства са овом наставом у нашој досадашњој школској пракси нису нимало ружичаста.

Најчешће се рачунари користе у образовању тако да се деца предаје програмирање у облику посебног предмета чиме се

истиче математичка односно научна основа рачунара. Због тога деца млађа од

УЛОГА РАЧУНАРА У ОБРАЗОВАЊУ

зама овог процеса. Он је организатор наставе, саветник и сарадник субјеката у учењу, интелектуални руководилац (који учествује процесом наставе и учења). Ученик је у овој настави више наставников сарадник него у другим облицима наставе. Он, осим реченог још и поставља питања, тражи помоћ, савете, самостално проучава проблем, програм, уноси полазне податке у рачунар, размишља, доноси и остварује одлуке, прати анализира и вреднује добијене резултате из рачунара, комуницира са рачунаром, сагледава открива и коригује резултате свог рада. Предуслов за овакву позицију и улогу ученика јесте и да у групи за рад Рачунари доприносе интензификацији учења, модернизацији и рационализацији наставе и бржем повећању, образовног нивоа субјеката у учењу.

На једном рачунару буде по правилу један, (али никако више од два) ученика, на часу, има не више од десет ученика.

Бројна истраживања широм света и код нас су показала да је облик наставе помоћу рачунара ефикасније од устаљених облика наставе и учења, па чак и од програмиране наставе. Користећи рачунаре, субјекти усвајају нова знања мање или више самостално, својим темпом и начином који им највише одговара, што има за последицу веће могућности за развијање мишљења и бројних мисаоних активности. Рачунарска настава и учење значајно ефикасније оспособљавају ученике за самосталан рад и за самообразовање а, такође и за сналажење у различитим животним ситуацијама. Истражено је да је ова настава, у неком смислу, карактеристична за математику и техничке области и да у њима даје значајно боље ефекте, него у неким другим, нпр. друштвеним наукама. Према ре-

дванаест година нису у стању да раде са рачунаром, пошто је за рад са њим у оквиру посебног предмета, потребно знање врло апстрактних алгоритамских језика за програмирање. У задње време примена рачунара проширује се и на друге предмете, што пре свега омогућују велике графичке и интерактивне могућности рачунара. При томе се рачунар користи као помоћно наставно средство за групно или појединачно учење. За ту сврху могу се набавити програми за рачунар широког тематског опсега - од језика до математике, физике, хемије итд. Применом тематских програма обезбеђује се могућност примене рачунара у раду са децом све млађег узраста. При томе рачунар се за учење може користити на разноврне начине, као на пример:

- Ученику се задаје низ тестова или проблема, а он преко тастатуре уноси решења, које рачунар затим оцењује. Редослед тестова се може изменити у зависности од одговора, па се слабости могу поправити даљим вежбањем.

- У функцији ментора, то јест ученику се дају странице текста на одређену тему, а затим питањима проверава колико га је он схватио. Ако су одговори погрешни, програм ће поново упутити на одговарајуће делове текста да би ученику омогућио још један покушај, или ће текст представити на другачији начин не би ли олакшао његово разумевање.

Симулира се нека ситуација, то јест израђују модели, са којима ученици могу експериментисати наносећи на њих променљиве и процењујући резултате.

(наставиће се...)

Вера Ацић